

(Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστος εἶμαι ἀκόμαν. 'Αφώτιστον ἐν' τ' ὁπίτ' ἐμουν, ὁ πομπᾶς ἀκόμαν κ' ἔρθεν. 5) 'Ο μὴ ἀποκτήσας γνῶσιν πράγματός τινος, ὁ μὴ διδαχθεὶς σύνθηθ. : Λαὸς ἀφώτιστος. β) 'Αγράμματος Πελοπν. (Λακων.)

6) 'Ο μὴ αἰσθανθεὶς χαρὰν ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,380: Ποίημ.

'Αδρόσιση κι ἀφώτισση νὰ μαραθῇ ἡ καρδιά μου.

7) Πονηρός, κακὸς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστος ἄρθωπος ἐν' Χαλδ. 'Αφώτιστα λόγια Κερασ. Χαλδ. 'Αφώτιστα δουλείας ποίς (κάμνεις) Κερασ. 8) Δεινός, ἐκπληκτικός, ἐπὶ κακοῦ καὶ καλοῦ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): 'Αφώτιστος πομπᾶς (ἔξοχος). 'Αφώτιστος δάσκαλος (πολυμαθής). Συνών. ἀπιστος 5, ἀφάνταστος 2. β) 'Ο καθ' ὑπερβολὴν ἄτακτος, ζωηρός κττ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστον παιδί. Συνών. ἀπιστος 4. γ) 'Υπερβολικὸς τὸ μέγεθος, τὴν ποσότητα, τὴν ἔκτασιν κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστον ἄλογον - καράβιν - πονδάριν - δέριν κττ. Κερασ. 'Αφώτιστον φάγεμαν ἔφαγα (ἔφαγα μέχρι κόρου) αὐτόθ. 'Αφώτιστον νιώσιμον ἐντῶκεν ἄτον (δεινὸν δαρμόν ἔδειρεν αὐτόν) αὐτόθ. 9) 'Ωραῖος, θαυμάσιος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστον λαλίαν ἔδει Κερασ. 'Αφώτιστον γάμον ἐποίκαμε αὐτόθ. 'Αφώτιστον χορὸν χορεύει αὐτόθ. 'Αφώτιστα ψωμία ἐποίκα (ἐπιτυχέστατα) αὐτόθ. 'Αφώτιστον κρασίον αὐτόθ. 10) Δεξιότατος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστα δέρε ἔδει Κερασ. 11) 'Οξυδερκέστατος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστα ὀμμάτῃ ἔδει Κερασ.

ἀφωτογράφητος ἐπίθ. σύνθηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φωτογραφετός <φωτογραφῶ.

'Εκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φωτογραφία, ὁ μὴ φωτογραφηθεὶς.

ἀφωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνέφωτος ΚΚαραβίδ. ἐν 'Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 141.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. φῶς. Παρ' Εὐσταθ. 968,48 ἀφως - ωτος.

1) Σκοτεινὸς ἐνθ' ἄν.: 'Αφωτο ὑπόγειο. 'Αφωτη αὐλὴ - νύχτα κττ. πολλαχ. 2) 'Ο μὴ βλέπων, τυφλὸς ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 106: 'Αφωτα μάτια.

ἄχ ἐπιφών. κοιν. καὶ Πόντ. ('Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. ἄχου 'Ανδρ. Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) 'Ιος Κάρπ. Μήλ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Χίος κ.ά.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἄχ-χου Κάρπ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Χίος ἄγχου Κάλυμν. ἀ-χοῦ 'Ανδρ.—Λεξ. Πρω. ἄχι Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. Νίσυρ. Τήλ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἄχιν Κύπρ. Νίσυρ. ἄχ' 'Ηπ. Σάμ. ἄδι 'Ικαρ. ἄχα 'Ανδρ. Κεφαλλ. Μεγίστ. ἄχ-χα Κύπρ. ναχὰ Πόντ. ἄχοντα Εὐβ. (Κύμ.) Κάρπ. Χίος κ.ά. Λέξις πεποιημένη.

Διὰ τοῦ ἐπιφωνήματος τούτου ἐκφράζονται ποικίλα αἰσθήματα καὶ ψυχικαὶ καταστάσεις 1) 'Αλγος, λύπη, σχετλιασμός κοιν. καὶ Πόντ. ('Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Αχ, πῶς πονῶ! 'Αχ, τί ἔπαθα! 'Αχ, ὁ δυστυχής! 'Αχ, καὶ τί νὰ γίνω! κοιν. 'Αχ καὶ πάλε ἄχ! 'Αρκαδ. 'Αχ, πῶς ζῶ! Κερασ. 'Αχ-χου νύχταν, ἄχ-χου μέραν, ἦφαρ τὴν καρδίαν μου Κάρπ. 'Αχ-χου, μάννα μου, κ' εἶντα 'ν' τοῦτο ποῦ μ' ἀγγίει; Χίος 'Αχ-χα τὸν γιό μου το' ἔχασά τον! Κύπρ. Με τὸ ἄχ καὶ με τὸ βᾶχ τρώει τὴν ζωὴν αὐτ' Τραπ. || Φρ. Λέν ἔβγαλε - δὲν εἶπε ἄχα (δὲν ἐπρόλαβε νὰ προσφέρῃ οὔτε λέξιν) Κεφαλλ. Κάμε τον ἄχα (προτροπὴ πρὸς νήπιον: δεῖρε τον, ὥστε νὰ φωνάξῃ ἄχα!) Μεγίστ. 'Εδει ἄχ-χα (ἀπο-

τροπὴ πρὸς νήπιον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγγίση τι δυνάμενον νὰ τὸ βλάψῃ) Κύπρ. 'Αχ βᾶχ καὶ με τὸν κλώστη (δι' ἐπιπόνου καὶ μακροχρονίου προσπαθείας) Λεξ. Μ'Εγκυκλ. || 'Ασμ.

Τ' ἄχι καὶ τ' ἀναστέναμα ἀντάμα περπατοῦσι Νίσυρ.

'Αχι καὶ τ' ἄχι μ' ἔφαε καὶ τ' ἄχι θὰ με φάη καὶ τὸ λιγνὸ σου τὸ κορμὶ 'ς τὸν 'Αδῃ θὰ με πάη

Κρήτ. β) 'Υπὸ τὸν τύπ. ἄχ, πονῶ! εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν οἱ παῖκται ἐκφωνοῦν τὴν φράσιν ταύτην Κεφαλλ. γ) 'Υπὸ τὸν τύπον ἄχ, ἡ καρδιά μου! παιδιὰ συνών. τῆς ἀνωτέρω ἀγν. τόπου. 2) 'Οργή, ἀγανάκτησις, ἀπειλὴ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Αχ, τὸ παλαιόπαιδο! 'Αχ, τὸν παλαιάνθρωπο! 'Αχ, καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! 'Αχ, καὶ νὰ σ' ἐπιμᾶνα! κοιν. 'Αχ, κι ἂν πιάνω σε! Τραπ. 3) Σφοδρὰ ἐπιθυμία κοιν.: 'Αχ, νὰ ἦμουν πλούσιος! 'Αχ, νὰ μποροῦσα! 'Αχ, νὰ 'παιρνα ἄριστα! 'Αχ, καὶ νὰ παντρευόμουν! 'Αχ, καὶ νὰ τό 'ξερα! κοιν. 'Αχι καὶ νὰ τὸ κάτεχα! Κρήτ. 4) 'Ηδονή, χαρὰ πολλαχ.: 'Αχ, τί ὠραῖα! 'Αχ, τί ὁμορφα! 'Αχ, πόσο φχαριστήθηκα!

ἀχὰ ἐπίρρ. Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Οἰν. 'Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. χα.

'Ιδού, νὰ ἐνθ' ἄν.: 'Αχὰ τὸ μαντήλ - τὸ παιδὶν - τὸ ποτήρ κττ. Χαλδ. 'Αχὰ ἀκαικὰ κεῖται τὸ χαρτί σ' (νὰ ἐκεῖ κοντὰ) Τραπ. 'Αχὰ ἔρθα (νὰ ἦρθα) αὐτόθ. 'Αχὰ με (νὰ με, ἰδού ἐγὼ) Κερασ. Οἰν. 'Αχὰ 'τος (νὰ τος). 'Αχὰ, τέρε (νὰ, βλέπε) 'Οφ.

ἀχάβαδος ἐπίθ. 'Ανδρ.

'Αγνώστου ἐτύμου.

'Ο συμπεριφερόμενος ἀπρεπῶς, ἀκόσμως.

ἀχάιδευτος ἐπίθ. κοιν. ἀχάιδιφτους βόρ. ιδιῶμ. ἀχάιδευτε Τσακων. ἀχάιδευτος Κύπρ. κ.ά. ἀχάιδιφτους ἑνιαχ. βορ. ιδιῶμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαῖιδευτός <χαῖιδεύω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Ο μὴ θωπευόμενος ἢ ὁ μὴ θωπευθεὶς ἐξ ἔρωτος ἢ στοργῆς κοιν. καὶ Τσακων.: Γυναῖκα ἀχάιδευτη. Παιδί - κορίτσι ἀχάιδευτο κοιν. || Φρ. 'Ορφανὸ κι ἀχάιδευτο Λεξ. Δημητρ. || 'Ασμ.

Δύσκουλου εἶνι γὰ νὰ βρῆς ἀμύριστη καννέλλα,

ἀχάιδιφτου βασιλικὸ το' ἀφίλητη κουπέλλα

Λέσβ. Συνών. ἀκανάκευτος. 2) 'Ο μὴ περιβαλλόμενος με στοργὴν σύνθηθ.: Ποίημ.

Μήπως καὶ τοῦ Χάροντα | καθὼς θὰ σὲ κοιτάξῃ

τοῦ φανῆς ἀχάιδευτο | καὶ σὲ παραπετάξῃ

ΚΠαλαμ. Τάφ. 19.

ἄχαλδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄχαδος Χίος.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. χάιδι.

'Ακομψος: 'Αχαδο ροῦχο - παπούτσι κττ.

ἀχαιρέτιστος ἐπίθ. κοιν. ἀχαιρέκιστε Τσακων. ἀχαιρέτιγος Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαιρετιστός <χαιρετίζω.

1) 'Ο μὴ τυχὼν χαιρετισμοῦ κοιν. καὶ Τσακων.: 'Ο φαντάρος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ 'ς τὸ δρόμο ἀξιοματικὸ ἀχαιρέτιστο. β) 'Εκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ χαιρέτισῃ, ὁ μὴ ἐπιθυμῶν χαιρετισμὸν Λεξ. Δημητρ.: 'Ο γείτονας εἶναι ἀχαιρέτιγος. 2) 'Εκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεσκέφθη τις κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν του ἐορτὴν σύνθηθ.: 'Ολοι οἱ φίλοι ἦρθαν καὶ με χαιρέτισαν, ἐσὺ μόνον μ' ἀφῆσες ἀχαιρέτιστο.

